

A háború természetér?l

2022 augusztus 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Hálózattá kell szervezni a fiatal Magyarországot, csakis így maradhat meg a nemzet

Amikor az ember fiatal – fogalmazzunk inkább úgy, hogy tapasztalatlan –, akkor nemigen látja, ismeri a maga útját. A családi háttér, a különféle példák, a modellkövetés irányítja tetteit, privát h?seinek döntéseit utánozza, sokszor úgy, hogy fogalma sincs róla. A gyengébb teljesít?képesség?, bizonytalan ember mások szókészleteb?l, metakommunikációjából merít, ösztönösen utánozza példaképeit, mert úgy gondolja, hogy ami önmagában tetszet?s, az lehet a siker kulcsa. Megfigyelhetjük ilyenkor, hogy sokszor ellentmondásokba keveredünk, mindig ?szintén vallunk valamit, ami aztán új tapasztalatok megszerzésével semmivé foszlik az életünkben, mintha soha nem létezett volna.

A feln?tté válás talán legfontosabb eseménye, hogy megtaláljuk a saját utunkat.

Véglegesen kialakul, mi a miénk, és mit hagyunk másokra. Ennek következtében minden eseményre a saját ízlésünk, tudásunk szerint reagálunk, még akkor is, ha rossz válaszokat adunk. Ragaszkodásunk a valóságosan megélt szituációkhoz illeszkedik, a tapasztalat sokszor er?sebb az elvárható magatartásformánál. Amikor megszereztük önmagunk felett az irányítást, akkor valóban szabadok vagyunk. Persze ennek a hatalomnak mindig gátat kell szabni a mérték és az erkölcs kett?s súlya alatt. Ha nem tesszük, akkor a bátorság merészséggé, a tudásvágy hatalomvággyá silányul. Akkor már nem az a kérdés, hogy a megszerzett szabadságot milyen egyéni és közösségi célok szolgálatába állítjuk, hanem az események önálló életre kelnek. Az önzés, a sötétség eluralkodik életünkben, kiszorítva minden jót, amiért megszülettünk, amit szolgálni nemcsak jogunk, de kötelességünk is volna.

Pontosan err?l ír levelében Seneca is: „A magasztos léleknek az a legjobb tulajdonsága, hogy kedvet kap a nemes dolgokra. Emelkedett szellem? ember nem leli kedvét az alacsonyrend? és közönséges dolgokban: a nagy dolgok látása vonzza magához és emeli fel ?t. Ahogy a láng is egyenesen a magasba tör, nem tud elfeküdni és nem lehet elnyomni és nem tud megpihenni, ugyanúgy a lelkünk is állandó mozgásban van, és annál mozgékonyabb és tettrekészebb, minél tüzesebb volt. De boldog az az ember, aki ezt az ösztönét a nemesebb dolgoknak szentelte: a sors hatalmán és befolyásán kívüli helyzetet vív ki magának.”

A közösségi építkezés hajszálpontosan úgy zajlik, mint az egyéni sorskérdések megválaszolása. Mi, magyarok kétségkívül feln?ttkorba értünk, nemcsak éveink száma, de tetteink miatt is. Különösen, ha a Kárpát-medencei társnemzetekhez mérjük magunkat, rögvest kiderül, hogy tapasztaltak, rutinosak vagyunk. Ennek akkor látszik a legnyilvánvalóbb bizonyítéka, amikor vész fenyeget, gyülekeznek a felh?k. A magyar közösségi válasz ilyenkor soha nem a féktelen pánik, az eszeveszett menekülés, mindennek a feladása, de nem is a legyintés, a veszély lebecsülése. Másként, mint az életösztön helyes és arányos megnyilvánulásaként nem értékelhetjük, ahogyan biztonságba helyezzük magunkat és szeretteinket, ahogyan elrejt?zünk, és várjuk a jobb id?ket. És amint egész történelmünket átvészeltük úgy, ahogyan védelmez? subájában a pásztor lesi az örvényl? förgeteget, egyúttal mindig esélyt teremtünk a túlélésre. Újrakezdjük a közös életet, felépítjük a templomot és az iskolát, berendezzük, visszaszerezzük magát az életet. A lényeg a szabadság megszerzése, annak a joga, hogy ne mások, hanem magunk rendelkezzünk a saját ügyeinkben. Hiszen enélkül az élet pusztán az élet visszfénye, nem a megélt tapasztalatok, hanem az önként vállalt alárendeltségi viszony alapján m?ködtetett vegetálás. Nem a szabad választások, hanem a kényszer útja.

A magyarság leger?sebb saját jellemvonása: a túlélés képessége. Ez a fegyverünk az elmúlás ellen. Olyan er?s késztetés, hogy még a demográfiai egyszeregy, a kedvez?tlen jöv?kép ellen is felvértez bennünket.

Csak és kizárólag a saját tapasztalatok, az idegekbe bevés?dött társadalmi normáink szerint igazít el bennünket nehéz id?kben, nem mutat mások tapasztalatai, más id?szakokban, más körülmények között adott válaszok felé. A magyarságnak változatlanul akad mondanivalója a saját létér?l, hiszen ma is foggal-körömmel ragaszkodik nyelvéhez, hagyományaihoz, nemzeti kultúrájához, szokásjogához. És ez nagyon jó, nagyon örvendetes, valami olyasmi, amit hordozunk, továbbörökítünk. Valami, amit nem lehet megtanítani, csak emlékeztetnünk kell rá az olvasót, aki vélhet?en maga is részese ennek az örök körforgásnak.

A nemzeti megmaradáshoz azonban mégsem elegend? az önmagunkhoz való ragaszkodás. Az ügyeink nagyjából

a mohácsi vész óta nem az országban d?lnek el, kitettségünk, sérülékenységünk a modern kor el?rehaladtával, a globalizációval egyre nyilvánvalóbb. Rajtunk csak az segíthet, csak az jelenthet hosszú távú megoldást, ha a meglév? nemzeti ragaszkodást hálózatépítéssel segítjük meg. Pontosan azt a megoldást kell alkalmaznunk, amit a magyarság közösségi felbomlasztásában olyan sikeresen alkalmaztak ellenünk. Tömörülnünk, ismerkednünk, szövetkeznünk kell, erkölcsi, politikai, gazdasági segítséget muszáj nyújtanunk egymásnak. Olyan hálózatba kell állítani a magyarság legtehetségesebb, nagyra hivatott, fiatal nemzedékeit, amely független a küls? er?kt?l, amelyet nem külföldr?l finanszíroznak, egyidej?leg pedig csakis a bevezet?ben említett pozitív önképet er?síti.

Ugyanakkor nem romantikus kényszerképzeteket, hanem cselekv? teret kell építenünk, korszer? és vonzó gondolatokkal, valahogy úgy, ahogyan a reformkor és a népi mozgalom alkotói irányt szabtak a maguk korának. Az új gondolatok ugyanis nemcsak a kortársaknak, hanem a következ? nemzedékeknek is utat mutatnak. Minden eredeti felismerést haszonnal továbbvihetnek utódaink, akiknek pontosan ugyanazt a szellemi háborút, függetlenségi küzdelmet kell majd a saját korukban megvívniuk, amit mi is folytatunk 2022-ben. És a háborúnak – értsük ezen az önképek összecsapását is – már csak az a természete, hogy a módszertana, a dinamikája, a bels? rendszere független magától a hadászattól, sokkal inkább a stratégiaépítés képességének m?vészetér?l szól. Aligha véletlenül olvasgatjuk ma is Machiavelli, Clausewitz és Szun-ce régen írott, mégis örökké érvényes munkáit.

Ha nem értjük meg korunkat, elmulasztjuk az átlépést a saját korunkból a jöv?be, ha elfogadjuk, hogy helyettünk valaki más dönt a sorsunkról – akkor nem vagyok szabadok. S?t, örökös gyermekkorra vettettünk, ahelyett, hogy a növekedés és gyarapodás els?dleges következményeként feln?ttként élnénk. Folyamatosan tanulnunk, fejl?dnünk kell, de immáron közösségi formában, az értelmetlen pótcselekvések helyett a valóban lényeges, közérdek? ügyekre összpontosítva. Csak és kizárólag így maradhatunk meg mi, magunk, és így adhatjuk át közösségi valóságként a magyarságot gyermekeinknek, utódainknak. Csak együtt sikerülhet, egyedül semmi esélyünk. Ennek a tudása nem repít fel bennünket elérhetetlen messzeségekbe, nem növünk meg er?n felül, viharos gyorsasággal, de tapasztalataink birtokában éppen annyi er?t szerzünk, hogy bizakodva és büszkén tekintsünk a jövend? magyarságára.

Szentesi Zöldi László - www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló